

TÓTH LÁSZLÓ

A Szép új világ utcában

Ismeretlen 20. századi költő versére

(Ad notam TL: *Hotel História*)

A Szép új világ utcában lakom
kunyhó s palota közt a lakom
vállam nem nyomja bósz vagyon
gondja s ez így nagyon jól is vagyon

A Szép új világ utcában bankok
plázák velnesszek kondik sora
mindenségem könyvekkel tele
nem is vágytam többre soha

S bár lenéznek fentről én lenről
nézem le a fentet újra s újra
hetyke fütty fityeg az ajkamon
míg bensőmben gyűl a lassú pudva

A Szép új világ utcában lakom
s ődöngök – kezem zsebbe rejtve
beleragadva magamba mint
átvérzett géz az égő sebbe

Ádám belepis(zk)ál a teremtésbe

Remake régi versére

Mi a teremtett világ vala egykor,
hatálytalanítja mind az öregkor –
gondolja Ádám, s mit nem volt érkezése
dallani eddig, lassulván már
marad mindörökre kimondatlan,
s csak vigyorog a teremtésre fogatlan.
S mi anno ama fa alatt bőséggel spriccelt belőle,
csak cseppen, csurran most a szikkadt földre,
mígnem Ura – befejeznéd végre? – rászól,
mire a világ ernyedten kicsúszik kezéből.

Mintha pengével a szembe

Előtanulmány egy lehetséges verses önéletrajzi szimfónia nyitányához

Talán akartad. Talán nem.
 Ha tudtál volna akarni már akkor.
 Mindegy most már. Most már úgyis
 el(szelelt, múlt stb.) a nagyja. S ez a lényeg,
 hogy változtatni most már rajta nem,
 tehát el- (l. m. f.). Nehéz volt?
 Könnyű?
 Eldönteni ezt most már minek?
 Bár az első (másod)percek biztosan.
 Ahogy bentről – ki. A boldogtalan nyugalomból
 a boldog kiszámíthatatlanságba. Persze hogy
 rossz volt. Az út, a szűkösség, a szorítás
 maga. A minden oldalról. A csak-egyfelé út,
 a szabott irány kényszere. Még ha nem is tartott
 soká, s hamar véget ért. (Bár, véget-e?)
 Legalábbis ahhoz képest, ami azután – – S az
 éles fény. Mintha pengével az ártatlan szembe. S a
 tüdődben a váratlan levegő.
 A kemény fájdalom. Ennél már csak... –
 gondoltad (volna), ha tudtál volna gondolkodni.
 Ha tudtad volna, mi a gondolat,
 s mi az: gondolni bármire.
 Ha lettek volna fogalmaid hozzá,
 ha lett volna nyelved a fogalmaidhoz.
 Bár mondtad a magadét, panasztad úgy is.
 Nyelv nélkül.
 Az arcoddal. A kezeddal. A lábaddal.
 Tested görcsös megfeszüléseivel.
 Izmaid ellazulásával.
 Egész lényeddel.
 Egész lényeddel szólígtattad az ismeretlent.
 Amikor lehetetlennek látszott még, hogy egyszer talán...
 Hogy egyszer mégis... mégis megismerheted talán.
 Beszéltél hozzá – az ismeretlenhez.
 Beszéltél magadhoz, aki még alig *voltál*.
 Nyelv nélkül is mondtad a fényt.
 A megduzzadó, melled törékeny boltozatát
 szétfeszíteni kész tüdőt. Az érdes felületeket.
 A bársony-puhát, az ellazítót, amikor még
 sejtemed sem volt a különbségekről.
 S hogy ezentúl e különbségek közt fogsz
 siklani akár kígyó, szentelen.
 Talán akartad is.
 Talán nem.
 Mindegy most már,
 most már el – – –
 s vége lesz egyhamar.
 S már az se fáj,
 már megtanultad nem érezni,
 amint lassan teljes súlyával melledre ül,
 s rád nehezdedve kiszorítja belőle a levegőt
 a semmi.

Ahogy beléd hatolt...

Előtanulmány egy lehetséges verses önéletrajzi szimfóniához

Ez az anyád. Az az apád.
 Talán akartad. Talán nem.
 Ha tudtál volna akarni már akkor.
 Ez..., az... – kiktől múltat kaptál. Otthont. Hazát.
 Bár múltjuk-fosztottak, otthontalanok,
 hazátlanok, űzöttek az űzött
 hazában maguk is. És nyelvet is tőlük,
 ahogy első szavuk a füledbe csapódott.
 Ahogy beléd hatolt s helyet keresett magának.
 Ahogy menedékre/otthonra talált benned.
 Ahogy első szavuknak te adtad a hazát.
 Ahogy jövőjükre lelt benned az első szavuk,
 ahogy berendezkedett a füledben.
 És ahogy tudni kezdted: ez a szó.
 És tudni, hogy hozzád szól.
 És a szó is tudni téged.
 És szólni a szóhoz is szóltál.
 Nemcsak -val, nem csupán vele.
 S hogy egyszerre minden neked beszél,
 ahogy minden egyszeriben neked mondja magát.
 Ahogy az első belőd is kibukott.
 Ahogy az elsőt te is kimondtad.
 Mindegy, mikor, s mi volt az.
 Túl lettél rajta, aztán a többen,
 megérttetted magad, s megértettek.
 Legalábbis hitted néha. Egyiket is,
 másikat is. Próbáltál együtt lélegezni a világgal,
 ki, be, ki, be. Egy-kettő.
 Figyelted, csüngve rajtuk, anyád,
 apád. Kapaszzkodtál beléjük, mint kötélbe.
 Ami biztosságot adott, megnyugtatót,
 és nem féltél, mert nem láttad,
 félnek-e. Csak azt:
 féltenek. Az anyád.
 Az apád.
 Még ha később szorított is e kötelék,
 ha később terhes is volt e kötés.
 Még ha szorít még ma is,
 ha fogva tart –
 a múlt, amit tőlük kaptál. Az otthon,
 a nyelv, a haza. Ha levetnél is magadról
 minden drága nyűgöt, s leraknál
 minden édes terhet.
 Akartad hát? Nem akartad?
 Mindegy már. Falevél pörög,
 hull alá a fáról.
 Komor televény alattad s hűlő avar,
 fölötted a hold felsebzett ajkából
 szívárogo le rád
 a dísztelen fény.